

UẨN KHÚC VÔ VI

**Uẩn trong giữa trắng, giữa đen
Khúc quanh mắc gút, tại mình nghĩ suy
Vô không chẳng có chuyện chi
Vi còn không nữa, chuyện gì phải lo**

Tu hành ai cũng gặp nhiều ẩn khúc. **Uẩn khúc rất khó giải thông ở trong nhà và trong bạn đạo.**

Nếu không có gặp ẩn khúc thì không phải người tu và người giải tu. Thế nên trên bước đường tu, mình phải "**buông bỏ**" để giải bớt nghiệp lực và nghiệp chướng.

Buông bỏ mà buông bỏ làm sao, cho thông suốt.

Mình đừng có tưởng lầm, buông bỏ là buông hết, thì lấy gì ăn và mặc. Buông bỏ là cái tâm mình tách rời ra, đừng dính líu.

Buông là buông những cái gì nặng trước, ác độc, rồi dần dần mình buông bỏ những cái gì mình nghĩ tới, thì sau này mới đạt được tâm không.

Mình còn nghĩ, tức nhiên là còn có.

Có là còn nặng trước trong đầu óc. **Tâm chưa có trống không**, thì cái trí tuệ mình không có được mở ra, **thì không sao mở huệ**.

Cái huệ giác là cái trí tuệ vô cùng, vô bờ và vô bến, trong hồn nhiên và tự nhiên mới có.

Mình không có ép hoặc cố công tìm, nếu mình cố công muốn đạt thì sẽ bị giới hạn trong tiềm thức, khả năng rất hạn hẹp. Vì mình ép khuôn, trí óc mình thì làm sao mà phong phú. Cái phong phú là cái hồn nhiên và tự nhiên, nó có sẵn ở trong ta và ngoài ta. Cái này mới siêu.

- Ở trong ta là sao? Cái phong phú của mình nó sẽ bộc lộ, khi nào mình tự nhiên trong hoàn cảnh đó, thì nó sẽ phát ra những điều hay và dí dỏm thật dễ thương. Mà người khác họ thấy cái phong phú này tự nhiên, nó bật ra và hiểm có. Những điều hay, mộc mạc và dí dỏm thật là lạ tai, mà ai nghe qua cũng cười và vui.

Như câu chuyện " Có ông kia, nói đạo của ông Tám này hay lắm, thì ông Tám trả lời. Hay gì mà hay, "Trời mưa nước lên, tôi cũng phải rút căng lên như thường".

"Người nghe, ông Tám nói, mà họ cười, vì ông Tám nói tình bơ".

Còn một câu chuyện nữa. Có một Thầy kia là tướng số rất hay, được bạn đạo mời đến coi tướng ông Tám. Thầy đó coi tướng ông Tám xong, Thầy đó kết luận rằng.

Tôi biết ông Tám rồi, ông đứng đái, nghe xè xè. Ông Tám kể lại bạn đạo cười hè lên. Thầy Tám kể tự nhiên và hồn nhiên, mà nói rất vui. Khiến bạn đạo rất thích thú những lời mộc mạc của ông Tám, vì ông Tám không có kiêu cách, ta đây là

một vị Thầy. Đó là cái phong phú ở bên trong, phát ra tự nhiên.

Còn vị Thầy tướng số kia hết thời, gặp ông Tám thì không biết nói cái gì hết. Đâm ra nói hoảng.

- **Còn cái phong phú ở ngoài ta thì sao?**

Ở ngoài ta là mình nghe người khác nói, mà bên trong mình nhận, mình vui.

- Mình tập buông bỏ những sự đời, rồi lần hồi mình sẽ nhận được những cái đức tính thật hồn nhiên và tự nhiên bộc phát độc đáo ở sau này.

Mình tu Vô Vi, đời đạo song tu. Nó cũng có cái uẩn khúc mà ai cũng gặp.

Chẳng hạn như "Buông Bỏ, Quên Đi, Dứt Khoát ". Uẩn khúc ngay cái chỗ, " Buông, mà không buông ". Nếu buông luôn thì lấy gì Anh học.

Thí dụ:

Buông bỏ chồng hoặc vợ, không lẽ mình, buông bỏ sao? Ly gia cắt ái là sai.

Nếu buông thì lấy gì, học đạo làm vợ, đạo làm chồng.

Nhưng mà mình tu, phải sống chung và mình phải buông. Những cái thường tình xảy ra, trong gia cang.

Buông ở đây có nghĩa là mình tập, không có lệ thuộc, chồng mình hay vợ mình hoặc con mình. Bởi vì mỗi người có một định luật, một nghiệp chướng riêng. Mà mình muốn giúp theo tâm đời, thì không được. Họ có ý nghĩ riêng của họ. Họ cho rằng họ đúng, còn anh tu thì sai.

Nó có uẩn khúc ngay chỗ này. Hai người không hiểu nhau, **hai lớp khác nhau.**

- Người đi học, người không đi học.
- Người tu giác ngộ, người tu không giác ngộ.

Sau này sẽ khám phá ra, mỗi người có một định luật, một nghiệp chướng riêng. Một căn quả riêng.

Anh tu, anh buông bỏ được rồi, và anh sẽ giác ngộ.

Từ xưa tới giờ chưa tu, mình đã làm và đã thấy Cha Mẹ Ông Bà đã giúp theo **tâm đời** thì có kết quả gì tốt đâu. Cuối cùng ai cũng chết, không giải thoát, không giác ngộ.

Giúp theo tâm đời là sao?

Làm theo thói quen. Tu mà thấy cái gì trái tai, gay mắt thì mình nhào vô.

Nhào vô giúp là bị động. Bị ngoại cảnh lấn ép thì thua lỗ. Cũng như không tu.

Nên khi tu, mình phải tập "**Buông Đi, Quên Đi, Dứt Khoát**" chuyện đời và thói quen.

Bởi vì không có mình, thì đương nhiên việc đó, nó cũng có, nó cũng xảy ra.

Còn như mình mà giác ngộ và sáng suốt rồi, thì mình sẽ giải được cái uẩn khúc này.

Mình nhào vô, làm tự nhiên và hồn nhiên, mà làm một cách thông thả sáng suốt, gọn gàng, không bận rộn. Chứ mình đâu có buông, có bỏ cái gì đâu. Mà mình biết đích xác, hoàn cảnh đó, tiến trình nó, như vậy là như vậy.

Thí dụ mình gặp Cha Mẹ già, thì đến tuổi cũng mất. Mất thì chôn cất tử tế đàng hoàng, chứ đâu có gì đâu, mà phải la ó um sùm lên, rồi ngày mai lại vui cười.

Vui cười là được Cha Mẹ để lại gia tài sao lớn quá. Cha Mẹ mất rồi mà nghe được bữa nay, nó khóc, ngày mai, nó vui cười. Cha mẹ buồn, có người con ngu si.

Thế nên nó có hoàn cảnh và cái uẩn khúc, trong đó mình phải giải.

Buông, nhưng mà "**Không Buông**". Nếu buông, lấy gì học được kinh nghiệm, lấy gì tiến.

Khi mà thực tập thì phải buông thì người khác họ thấy trái tai, gay mắt.

Trong cái lúc người khác thấy trái tai, gay mắt là uẩn khúc của người tu và người không tu, đang bị mắc kẹt. Việc này tu mà chưa đạt thì nó xảy ra rất nhiều, nghi vấn cho người tu và người không tu.

Mình biết mà không biết **cắt nghĩa** làm sao. Bởi vì trình độ mình chưa tới, mà nếu có tới, mà mình **có cắt nghĩa** rõ ràng, mà người kia không nghe, không hiểu, **thì mình cũng bị hàm oan như thường.**

Bởi vì người nghe, họ không có tin, mình quán thông, thì mình cũng ngậm luôn. Uẩn khúc là như vậy, có hoài hoài, cho con người ta tức tối và sân si.

Ở bên bên trên mình đã thực tập "**Buông Bỏ**" được rồi.

Kế tiếp thì mình thử thực tập ngược lại bên trên " Buông mà Không Buông": Để lập lại quân bình. "**Không Buông**". Nhưng mà **Buông. Tại Sao?**

- Mình phải học hai chiều để quán thông.
- Tại sao buông và tại sao không buông.

Mình bắt buộc phải ở trong hoàn cảnh đó để lãnh hội, thấu triệt, thức giác mà giải thoát ra.

Uẩn khúc thì nó có hoài, tối ngày sáng đêm. Nhưng mà mình giải được, người ta giải không được. **Sau này, anh sẽ có bửu bối của Vô Vi.**

Giải được rồi thì ánh bình minh lổ dạng, đám mây mù sẽ tan đi. Cảnh huyền vi, huyền bí sẽ tự động khai màn, tâm linh trí tuệ siêu phàm.

Đạt được cái uẩn khúc Vô Vi này, thì quán thông tất cả. Bởi vì cái uẩn khúc này là cung điệu của Vô Vi. Gọi là cảnh thái hư vô tận, hư không bất biến. Lên tới đây là đạt được quả vị vô thừa giáo.

Vô thừa giáo là sao? Vô thừa giáo có nghĩa là không có dư và không có thiếu là chân lý tối thượng thừa.

Thế nên trong lúc mình tu chưa đạt thì cãi vã ôm xòm, tại sao buông bỏ.

Nếu buông bỏ thì chết đói, bất hiểu, bất đạo v,v.

Như là chuyện Cha Mẹ chết như trên, chết thì chết, chết cái thân này thì sống cái thân khác. Chứ đâu có chết, mà phải than, phải khổ, vì linh hồn là bất diệt. Phật thì thấy điều này. Còn mình không thấy, nên khóc than và la ó vang Trời.

Có người hiểu lời Phật, lập lại lý trên, thì bị hiểu lầm, bị người khác họ nói bất hiểu. Ngôn từ này, nói ra với giới người phàm, không tu. Họ không hiểu và cho rằng lời Phật là vô lý. Là linh hồn bất diệt và biến hoá.

- Để con chứng minh thêm sự **biến hoá của linh hồn** cho anh thấy:
Bữa nay anh là Culi, khiêng vác, ngày mai là ông chủ Manager.
- Bữa nay Bác nghèo hèn, ngày mai Bác Sĩ.
- **Có phải linh hồn biến hoá không? Tu Vô Vi thì sẽ biến.**

Sở dĩ Con nói ra là để mình dùng lời lẽ và lý trí mình phân xét và thực hành để khỏi lạc đường vào các pháp khác.

Còn như trên, người mà hành đạt rồi, họ không buông bỏ, mà họ cũng phải nhào vô để làm tang lễ, để trả cái hiếu, để trả cái lễ ở thế gian.

Rồi người đời thấy, họ ngộ nhận, bữa trước mình nói triết lý, buông bỏ nghe nó hay lắm. Mà sao bữa nay họ thấy mình "**Không Buông**" mà nhào vô làm.

Kêu bằng buông, nhưng mà không buông, cái uẩn khúc, cái ngộ nhận ngay chỗ này. Ai trên đường tu cũng gặp.

Chỉ có hành giả hành tới, thì hành giả hiểu thấu thôi, chứ người khác, họ không có hành, họ không có thấu. **Tới ngay cái chỗ này thì anh đã có phép thần thông.**

Đức Phật có thuyết "**Qua sông thì phải quên đò. Bắt cá thì phải quên nôm. Bắt thỏ thì phải quên rò**". Vừa mới nghe qua thì mình nghĩ, sao mà lời của Phật dạy nó quá vong ân bội nghĩa, bất nhân, bất nghĩa và bất tín.

Nhưng mà triết lý của nhà Phật thì nó khác. Phật dạy cho ta bỏ đi những cái tánh trần tâm, gột sạch ra hết đi, đừng đem theo vào đầu óc mình thêm khi học đạo. **Có nghĩa là đừng có động. Để thấy cái huyền vi cao cả hơn.**

- Cái việc mình nhớ ơn chiếc ghe, đưa mình qua sông, đương nhiên là mình phải nhớ rồi, thì cần gì phải nhớ nữa cho thêm nặng óc.

Bắt được con cá, con thỏ, **thì người trượng nghĩa:** đương nhiên mình nhờ cái nôm, cái rò, thì cần gì phải nhớ thêm nữa cho mệt.

Nhớ, nhớ, nhớ, cái gì cũng nhớ, thì cái hồn mình, cái trí mình, lấy gì thanh thản mà học đạo. **Nhớ, nhớ hoài thì cái óc của mình, nó đóng một cục, như cái máy Computer,** thì tối thui, đầu óc bù xù, không có học được điều gì của Phật dạy.

- **Khi mà cái óc chứa đựng đời nhiều,** thì nước **Cam Lộ** đổ vào đầu, cũng phải tràn ra đất.

Không tin thì thử suy nghĩ, học tới bác sĩ, tiến sĩ, kỹ sư, có phải cái óc mình, đã nhồi đầy một cục ở tâm đời, đúng không?

Nay học Phật pháp nhét vô một khối nữa, chỗ đâu mà nhét, mà Vô Vi khuyên, buông bỏ cái tâm đời, mà không chịu buông cái bộ óc đời, thì lấy chỗ đâu mà nhét thêm vào. Nếu nhét vào được thì nhét bằng cách nào?.

- Không bao giờ mà nhét vào được, nếu không buông bỏ tâm đời, trí thức đời.
- Người trí thức và người tây phương ngoại quốc, khó học Phật chỗ này.

Cái gì ở đời là trí thức tạm, trí thức vá víu mà thôi. Coi lại lịch sử mấy nhà trí thức đời, tài ba lỗi lạc đời, có ai ca ngợi tôn sùng đâu. Họ cũng chết và cũng chôn, mình có giỏi như các người đó thì mình cũng chết và cũng chôn luôn, như những người trí thức đời đi trước, như là mấy vị tổng thống tài ba mà mình đã và đang thấy.

Trên đời này không có cái gì là vĩnh cửu, đâu cũng là bài học tạm, tiến hoá của tâm linh.

- **Triết lý của Vô Vi dạy, cái gì cũng giả cũng tạm, đâu có cái gì đâu mà mình phải nhớ. Nếu mà nhớ trong óc, thì tâm của mình không phải, tâm không, tâm của Phật truyền. Thì mình có học Phật pháp, nhưng còn trì trệ, vì tâm đời quá nặng.**

Còn mình không nhớ cái gì ở đời, nhớ cái không của nhà Phật, thì sau này mình nhớ hết trơn. Nó có cái uẩn khúc ngay chỗ này nữa.

Mình phải thực hành từng bước một thì mình mới thấy. Chứ mình không thực hành từng bước một mà lấy trí thức đời, lý luận đâm ngang thì ngàn năm cũng không biết cõi huyền vi ra sao.

Cõi huyền vi, huyền bí không thể nào dùng trí thức đời lý luận.

Mình được thành bác sĩ, kỹ sư hoặc tiến sĩ, mình cũng phải dự từng khoá một ở trường đời, thì ở giới tâm linh, trường đạo cũng vậy.

Bác "**Quên Đi, Đừng Nhớ hoặc Buông Bỏ**" là đâu phải mình phản bội. Con nói cho Bác, là mình đừng có động, vì ngoại cảnh và giữ tâm thanh tịnh.

- Là trực tiếp học Thanh Tĩnh Kinh và học kinh Vô Tự.
- Học kinh Siêu Thượng Thừa mà quán xét, việc đời, chứ không phải tầm thường. Chuyện đâu còn có đó. Đừng vì chuyện bên ngoài mà bỏ quên, sự nội thức ở bên trong. Mình tu, nên quên đi cái cảnh cũ, cái cảnh giả tạm ở trần gian này. Mà tiếp thu cái Phập pháp vô biên.

Thí dụ:

Có một ông nông dân, hỏi đạo.

Tại sao tôi, khổ cực quá, có phải nghiệp lực tôi quá nặng không?

Con nói Bác quên đi, thì Bác hết khổ. Con nói "**quên đi.**"

Quên thế nào mà quên?

Công việc nó hăng ngày trước mắt mà làm sao quên.

Quên nó thì lấy gì đâu mà làm, mà ăn, mà sống, hể làm thì cực quá. Vậy biết tính sao! Tin lời Phật hay tin lời mình. Ai cũng phải gặp trường hợp này. Không biết tính sao!

- Tính thì bị kẹt, mà không tính, cũng bị kẹt. Uẩn khúc.

Người mà học đời đạo song tu, trí huệ cao thì họ nghĩ làm cách nào để giải trường hợp này. Bởi vì trong đời, nó có đạo và trong đạo, nó có đời, cho người ta tu và tìm ra quân bình.

Thế nên người tu Vô Vi mình giải.

Anh vẫn phải làm chứ, nhưng mà anh quên đi, là anh làm ruộng. Bên cạnh đó mình nghĩ là mình đang tập thể dục cho chân tay khỏe mạnh. Có như vậy, anh mới có một nếp sống văn minh học thiền. Bác nghe lời con cứ làm đi, sau này Bác sẽ có điểm năng phi thường.

Mình nghĩ mình đang làm công đức cho mình và sau đó cho đời. Thì cái tâm mình, lúc đó, nó khác. Nếu mà mình và mọi người, không làm ruộng, thì lấy cái gì mình sống và thiên hạ có cơm ăn. Từ đó anh sẽ hãnh diện với cuộc sống thần tiên. Anh không khác nào một vị thần tiên hiện hữu.

Mà sự sống anh hiện tại như bây giờ nó sẽ thay đổi nữa, anh đâu phải làm ruộng hoài. Vì tương lai anh là vô tận, nếu Thượng Đế sanh anh ra như vậy hoài thì đâu phải là Thượng Đế. Sau này anh tu thành, anh sẽ thấy vô biên và cao siêu vô tận.

Thế nên đừng bi quan những gì trước mắt anh, cho là tệ. Cái trước mắt là cái huyền bí, và cái bí truyền này, chỉ dành cho những người thật tâm, cao nhân, tu thân, học đạo.

Ngày Xưa kia, Hàn Tín lòn trôn qua người bán thịt heo, mà sau này làm

tướng quốc cả sáu nước. Ông Lả Vọng là Khương Tử Nha, ngồi trên sông Vị câu cá, mà tám mươi tuổi ra làm quan. Thì thử hỏi, không có điều gì, mình phải bi quan với hoàn cảnh hiện tại.

Anh chưa gặp Phật pháp thì Anh bi quan. Chứ Anh gặp Phật pháp hoặc cao nhân rồi thì Anh sẽ hết bi quan, mà anh sống với cuộc sống rất thần tiên. Gặp được Phật pháp vô biên thì họ sẽ giải toả luôn những sự phiền muộn đó.

Làm sao giải toả phiền muộn?

Dạ thưa.

Nếu mà Bác có tâm đạo, tu đạo Vô Vi thì Bác thấy việc làm của Bác rất hữu ích cho cộng đồng quần chúng. Còn tâm đạo Bác chưa phát, lượng tử chưa mở và còn eo hẹp thì Bác không thấy giá trị gì về việc làm của Bác.

Nếu mà không có người làm ruộng, thì người ta, lấy gì ăn.

Mà nếu có Bác, hiện diện ngay bây giờ, như hiện tại đã có, thì người ta không thấy đức hạnh của người làm ruộng như Bác.

Khi mà thiếu vắng hoặc mất người Bác rồi, người ta không có cơm ăn thì lúc đó **người ta mới thấy việc làm của Bác rất vĩ đại và hữu dụng vô cùng.**

- **Việc làm của Bác cũng đâu có khác gì những công việc đại sự khác.** Bởi vì, công việc làm ruộng, mà đưa cho ông lãnh tụ, ông làm không xong. Vì ông lãnh tụ thiếu kiên nhẫn và tánh tử bi như Bác. Bác làm, mà Bác nghĩ rằng, Bác không làm. Ông kia, ông làm còn tính toán.
- Bác làm với cá tánh nhiệt thành bằng lòng tử bi của Phật pháp, với ý nghĩ đẹp đẽ và cao thượng đó, thì cảm giác làm ruộng của Bác nó nhẹ nhàng thanh tao một cách ngoạn mục và lạ thường.
- Bữa nay làm ruộng, chứ ngày mai Bác làm Phật!

Khi mà Anh học triết lý của Vô Vi rồi thì cuộc sống của Anh rất nên thơ và thú vị. Anh không có bi quan với bất cứ trường hợp nào.

- **Nó sẽ đưa Anh đến giải thoát.**

Còn triết lý đời, những trường hợp như trên lấy gì, mà triết.

Cuộc sống của Anh làm nông rất là nên thơ, không gian xảo, không có thua gì công hầu khanh tướng.

Cuộc sống của những người công hầu khanh tướng, họ phải sống trong chỗ bùn nhơ, đen đúa, lầy lội, họ phải tranh쟁, để có chỗ đứng.

Họ phải cúi lòn mọi lưng, chùn gối để đạt được cái chức. Có chức vị rồi, thì hống hách trịch thượng, coi thiên hạ không ra gì. Cuộc sống công hầu khanh tướng

của họ, nếu đem so sánh cũng chẳng có gì hay ho.

Nhiều người làm quan, chán cái cảnh thế thái như tình, rồi họ từ quan đi tầm đạo tu giải thoát. Tu được rồi, tìm được chốn lý rồi họ nói "**Xả phú cầu bần**".

Xả phú cầu bần là sao?

Xả Phú có nghĩa là họ không cần giàu sang khanh tướng nữa, còn Cầu Bần có nghĩa là dù cuộc sống có bần hàn thiếu thốn mà tâm dạ họ thanh cao.

Đạt được chữ thanh bạch rồi thì đạt được **Như Lai** sẽ hiện ra, họ không cần giàu sang phú quý nữa, mà họ chỉ cần cái tâm hồn cao thượng và cầu đạo giải thoát.

Cái chữ **Buông Bỏ, Quên Đi** và **Dứt Khoát** đồng nghĩa với chữ **giải thoát**, giải nạn và giải nghiệp. Mà trên đường tu hành thì mình mới bắt đầu giải từ từ và giải từ cấp. Mới bắt đầu giải và giải chưa có quen, có người giải được lần lần họ nhẹ, có người tu mà không chịu hành, không chịu giải những gì Vô Vi hướng dẫn thì nó nặng.

Nên mình thấy người tu, họ la làng hoài: Vì **uẩn khúc** chưa thông.

Khi mà thông rồi thì sẽ thấy nó là **ân tình**.

HUYỀN VI

Huyền vi uẩn khúc du dương
Âm ba di diệu, cõi lòng tái tê
Du dương khúc hát chốn tình
Tình trong bốn bể, cuộc đời thanh cao

Tình Trời tôi muốn gửi trao
Đạo đời nung đúc, hồn thời thặng hoa
Bay xa ra khỏi Ta Bà
Vi vu diệu hưởng, tình Trời ân ban

Say xưa cung diệu không lời
Thanh thanh nhẹ nhẹ, tiến hoài không thôi
Trong tôi có sẵn cung đàn
Hát lên khúc nhạc, tình Trời du dương

Thương cho thế sự vuông tròn
Con đường Phật Pháp, giúp mình khai thông
Tâm minh trí tuệ phân tường
Từ bi khai mở, cuộc đời điểm hoa

Huyền Vi pháp Phật trong ta
Mở ra Chơn Pháp, Ta Bà ta qua
Bức màn huyền bí vượt qua
Trong kinh Vô Tự, pháp kinh, kính lời

Kính bái
Con
Lê Thành Lợi